

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

III. Qualiter semetipsum palæstra virtutum exercuit & subditis & cæteris
harum exemplar demonstravit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

II.

SUCCESSIT igitur in tam perspicaci puero felix adolescentia, & incrementa temporum florent incremento virtutum; & præuenit virum maturitas morum, nam collatanea teneritudinis eius prudentia facile suadebat iuueni, rationis pondere, transitorium omne quàm fuisset leue. Vnde factum est, vt nec ad spem & gaudia mundi inclinaret oculum, tristitiam quoq; vel metum nullius haberet pensi. Quare fuit & in correctione amicorum liber animus, dulcis exhortatio, moderata locutio. Tum præterea pretium cordis, commédatur pulchritudo corporis, & suauissima dona sapiétia præbuit ex honestissimo ferculo. His ornamentis conspicuus, per Ecclesiasticos gradus ascendens vir Dei, post dilectionem meruit reuerentiam, donec disponente Dño, consensu cunctorum, morum custos & exemplum vitæ ordinatur Ep̄s.

III.

DISPOSITA verò in sublimi lucerna, quibus radiis effulserit, qua serenitate patriã illustrauerit, omni orationi materiam dabit. Igitur & quis erga seipsum, deinde qualis ad subditos, & ad cæteros fuerit proloquamur. Duplicem custodiam corpori, duplicem menti disposuit. Nam ne lex corporis eneruaret legem mentis, & plena voluptas exhauriret vbertatem cordis, continuo ieiuniorum & vigiliarum præsulatu præuidit. Porro lectionis & orationis vicaria successione, & expatiantis animi discursus inhibuit, & suggestionis aduersæ militiam exclusit; & inter agendum quid, solennis ei semper ad vtrumque fuit opus psalmodiæ dilecta materia, sane singularis pauperum thesaurus, pupillorum pater, refocillatio senum, viduarum vnicus, desperatorum spes, medicina languentium, miserorum confugium, sic hospitalis, vt neque manum à munere domus exhausta retraheret, neq;

neq; frequentia frontem rugaret; dum venientibus & anima deliciis affatim, & naturæ debita præberet. Ad excubias commissi gregis peruigili sollicitudine porrectus, aditum tetra rapacitatis ita pastoralibus armis obsedit, vt per vicos singulasq; domos fidelium cœlestis discursus sideris tenebras reuerberaret & erroris,

IV.

Nullus erat læuistam vilis, nulla persona tam humilis, quocum non declinaret salus animarum, redimentē tempus ne ad horreum domini vacuus rediret. Sufficeret hoc quibusdam non immeritò, si circumscriptum sibi terminum cultura sacerdotali tam diligenter ambiret, verum illi tanta sedulitas dominicæ messis inasfit, vt adiacentes GALLORVM aliarumq; gentium prouincias ad littus solidæ conuersationis hamo Petri attraheret. Quapropter frequentabant sedem eius religiosæ simul & indifferentes personæ complures, quas odor aromatatur eius à remotioribus locis adduxit, quibus fidelis dispensator ad mensuram cuiusq; depositum suum prudenter distribuit, vt non minus de illo quam de alijs apostolicis viris dici posset illud psalmi: Illuxerunt coruscationes tuæ orbi terræ. Nam candens amoris igne superni dum in colligendis animabus singulis paucitatem fructus ad magnitudinem voluntatis excreuisse non cerneret, & indignatio secum reputantis studio suo nullius momenti donaret pretium, inter angustias disceptantis conscientia perlatum est ad eum, AVARES, quos alijs nominibus HVNOS & VNGROS appellamus, Pannoniæ incolatu idololatriæ squalere veterno, & in luce multarum id locorum gentium, hanc solam veritatis diem nō habere. His auditis tanto compassus animarum dispendio, ægritudinem cordis spe recuperandæ gentis interdum leniuit, interdum difficultates itin-

rum,

Psalm. 76.